

Ἡ σαΐτιά

Ἐν ἀρχῇ ἦν ἰδέα.

Ἦ αἴσθημα;

Ἦ πράξις;

Ὅλα μαζὶ ἀξεχώριστα,
Ἦ καὶ καθένα χωριστά.
Τίποτα δὲν θ' ἀλλάξει.

Χτυπᾷ ὁ ἔρωτας
Καὶ σκύβει ὁ θάνατος
Νὰ πιεῖ ἀπ' τὴν πληγὴν.

Ἄν τὸν προλάβει ἓνα νεογέννητο,
Θὰ μεγαλώσει ἡ δίψα του
Γι' ἀκόμη μιὰ ζωὴν.

Διπλή αγάπη

Συγγενής τῆς μάνας μου
Ἔγινε ὁ πιστότερός του φίλος.

Πνίγαν κι οἱ δυὸ τὰ μυστικά τους
Στὴν ρετσίνα κι ὅταν

Τοῦ παραστάθηκε στὴν ἐκταφή,
Ἔπλυνε τὰ ὀσᾶ του

Πάλι μὲ κρασί. 33 χρόνια ἀργότερα
Ξαναὑπήρξα μάρτυρας

Ἐκείνης τῆς φιλίας.
Στὸ θάμπος τοῦ ἐπερχόμενου

Θανάτου του, τ' ὄνομα ἀκούγοντας
Τοῦ γιοῦ μου, ἄρχισε

Φωνάζοντας νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνει
Προσπαθώντας ἀπ' τὸ κρεβάτι

Ν' ἀνασηκωθεί, ἀπλώνοντας τὰ χέρια
Τὸν πατέρα μου ν' ἀγκαλιάσει.

Θεοῦ δῶρο

Μιᾶς θείας μου, ποὺ τὴν φώναζαν Φωφῶ
Ἔμαθα τὸ πραγματικό της ὄνομα τυχαῖα.

Εἶχε βαπτισθεῖ Σαπφῶ, δύσκολο μᾶλλον
Νὰ τὸ προφέρουνε οἱ συγγενεῖς,

Π' οὔτε θυμόνταν ἄλλωστε στὸ σόι τους
Τέτοιο ὄνομα κανένα. Ἀλλὰ τότε πῶς

Τῆς τῶδωσε ὁ νονός. Ἦταν ἓνας θεῖος της
Εἶπανε οἱ παλαιότεροι, λίγο παλαβός.

Ἔγραφε ποιήματα μὰ χάθηκαν κι αὐτὰ
Μαζί του, ὅταν ἐπιστρατεύτηκε καὶ στάλθηκε

Ἀπὸ τὰ Τρίκαλα στὴν Σμύρνη. Κι ἐκεῖ
Φαντάζομαι, ὅταν ἔβλεπε τὴν Λέσβο ἀπέναντι.

Θὰ διηγόταν στοὺς συστρατιῶτες του,
Γιὰ τὴν Σαπφῶ στὰ Τρίκαλα, ποὺ εἶχε μείνει.

Κι ἦταν αὐτή, ἡ πεντάμορφη ἀδελφὴ
Τῆς μάνας μου, ποὺ τὴν φώναζαν Φωφώ.

Γιατί ποιὸς ἀντέχει μιὰ θεία ὀμορφιά.
Οὔτε ἡ τόλμη οὔτε ἡ τύχη.

Μονάχα τὸ ταλέντο, ἂν σοῦ τύχει
Δῶρο, ὅπως λένε, ἀπ' τὸν Θεό.

Ἄλλὰ ἐγώ, ποὺ δὲν ἔχω κάτι τέτοιο
Καὶ μοῦ ἔτυχε μόνο αὐτὴ ἡ θεία,

Αὐτὴ ἡ θνητὴ Θεά, μ' ἓνα νονό,
Π' οὔτε ἡ ἴδια δὲν θυμόταν τ' ὄνομά του,

Λίγο σὰν ἐκείνον παλαβὸς κι ἐγὼ
Τολμῶ νὰ τοῦ χαρίσω τὸ δικό μου.

«Τὰ 3 Τ τῆς ἐπιτυχίας, Ταλέντο, Τόλμη, Τύχη.»

Ὅδυσσέας Ἐλύτης.

Πρβλ. καὶ Μ. Καραγάτση, «Δὲν ἀρκεῖ τὸ ταλέντο γιὰ τὴν ἄμεση
ἐπιτυχία. Χρειάζεται τύχη καὶ ἐπιτηδειότης.» *Λειτουργία σὲ λὰ
ὑφεις*, 1943 (Ἱστορίες ἀμαρτίας καὶ ἀγιοσύνης, ἀνθολόγηση
Στρατῆς Πασχάλης, Ἑστία, Ἰούλιος 2001)

Τὸ DNA τοῦ ἔρωτα

Ἄν πέθαινα ἀπὸ ἔρωτα,
Πῶς θὰ τὸ διαπίστωναν,
Ἄφοῦ νεκροψία
Δὲν προβλέπεται ψυχῆς.

Καὶ τὸ σῶμα μου μέσα-ἔξω
Τίποτε τέτοιο
Δὲν θὰ δικαιολογοῦσε.
Ποῦ θ' ἄβρισκαν τὴν ἔξω

Ὅμορφιὰ τῆς νιότης
Ποῦ ὅλη θ' ἄχε ντροπιασθεῖ
Ἀπὸ τῶν ἔσω ὀργάνων
Ἐντροπία.

Καὶ ποῦ θ' ἀνίχνευαν
Τί εἶχε μείνει ἀνέπαφο
Γιὰ νὰ ἀναπαράγει
Συναισθήματα.

Ἔτσι θὰ ἀποφαίνονταν
Πῶς μᾶλλον πῆγα
Ἀπὸ τὸ φαγητὸ
Καὶ τὸ πιοτὸ

Δίψα καὶ πείνα ἀκόρεστη
Καὶ κορεσμένα λίπη.
Κι ἂν ἔφαχναν τὸ DNA τοῦ ἔρωτα
Θ' ἄβρισκαν μόνο λύπη.